

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **Ing. M. L.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupen advokátkou Mgr. Markétou Chudáčkovou
sídlem Uruguayská 416/11, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o 900 000 Kč a 17 875 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. května 2023, č. j. 22 C 13/2023-100,

takto:

- I. Řízení o odvolání žalované proti vyhovujícímu výroku o věci samé (I.) se zastavuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadených zamítavých výrocích o věci samé (II. a III.), jakož i ve výroku o nákladech řízení (IV.) **potvrzuje**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 44 000 Kč (výrok I.), zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 856 000 Kč spolu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.M.

se zákonným úrokem z prodlení z částky 900 000 Kč od 21. 7. 2023 do zaplacení (výrok II.), zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 17 875 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 21. 7. 2023 do zaplacení (výrok III.), a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 180 Kč (výrok IV.).

2. Žalobce se domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu v částce 900 000 Kč a náhrady majetkové škody ve výši 17 875 Kč v souvislosti s předběžným opatřením, které nařídil Okresní soud v Příbrami usnesením ze dne 20. 7. 2022, č. j. 5 Nc 1603/2022-11. Tímto předběžným opatřením bylo žalobci uloženo nevstupovat do domova a zdržet se setkávání a kontaktu se svými syny O., V., J. zdržet se setkávání s tehdejší manželkou Ing. P. L.. Krajský soud v Praze k odvolání žalobce usnesením ze dne 17. 8. 2022, č. j. 32 Co 193/2022-52, ve vztahu k synovi O.ovi změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že předběžné opatření zamítl, a ve vztahu k synům V. a J. tehdejší manželce rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že ve vztahu k tehdejší manželce a synům V. a J. nebyly dány procesní podmínky pro vedení řízení o předběžném opatření, neboť tito nebyli vůbec navrhovateli; ve vztahu k synovi O.ovi, který byl navrhovatelem, zastoupen matkou P. L., uzavřel, že nebyly dány podmínky pro vydání předběžného opatření.
3. Žalobce tvrdil, že v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného předběžného opatření mu vznikla nemajetková újma. Uváděl, že vydání předběžného opatření pro něho bylo šokem, bylo na něj pohlíženo jako na vykázaného násilníka, byl nucen odejít z domova a nemohl kontaktovat své syny, byl bezradný. Nemajetkovou újmu vyčíslil tak, že ve vztahu ke každému dítěti žádá 100 000 Kč za jeden měsíc trvání předběžného opatření, a dále za měsíce září až prosinec 2022 žádal ve vztahu ke každému nezletilému 50 000 Kč, neboť i v těchto měsících mu byl styk se syny omezen na naprosté minimum, tj. celkem 900 000 Kč. Žalobci dále vznikla v souvislosti s předběžným opatřením majetková škoda ve výši 17 875 Kč, která byla tvořena náklady vynaloženými na právní zastoupení a na soudní poplatek z odvolání.
4. Soud prvního stupně vzal za prokázané z návrhu na vydání předběžného opatření ve věci ochrany před domácím násilím, že jej podala Ing. P. L., coby zákonný zástupce nezl. O. L.e s žádostí o vydání předběžného opatření, kterým by bylo žalobci uloženo zdržet se vstupu do domu a setkávání a kontaktů se syny i setkávání s ní s odůvodněním, že žalobce se vůči nim má dopouštět domácího násilí. Okresní soud v Příbrami na základě návrhu nařídil usnesením ze dne 20. 7. 2022, č. j. 5 Nc 1603/2022-11, předběžné opatření, kterým žalobci uložil, aby se zdržel vstupu do domu i setkávání a kontaktů se syny a s tehdejší manželkou. Z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2022, č. j. 32 Co 193/2022-52, soud prvního stupně zjistil, že prvostupňový soud pochybil, když za navrhovatele považoval vedle nezl. O. i nezl. V. a J. Ing. P. L.. Odvolací soud proto prvostupňové usnesení ve vztahu k nezl. V. a J. Ing. P. L. zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil, neboť tyto osoby nebyly navrhovateli předběžného opatření. Ve vztahu k O.L. bylo rozhodnutí soudu prvního stupně změněno tak, že se návrh na předběžné opatření zamítá, Krajský soud v Praze sice označil chování žalobce za přesahující rámec běžné rodinné hádky, neshledal však znaky domácího násilí.
5. Soud prvního stupně učinil dílčí závěr, že usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 20. 7. 2022, č. j. 5 Nc 1603/2022-11, které bylo předběžně vykonatelné, bylo ve smyslu § 7 a § 8 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. rozhodnutím nezákonným.
6. Soud prvního stupně dále odkázal na judikaturu, která dovodila, že za škodu nebo jinou újmu způsobenou předběžným opatřením, které bylo zrušeno z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, odpovídá navrhovatel předběžného opatření, i když předběžné opatření bylo změněno nebo zrušeno odvolacím soudem, a odpovědnost státu za škodu způsobenou předběžným opatřením podle zákona č. 82/1998 Sb. je vyloučena (k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3137/2007). Ústavní soud v usnesení ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 3069/08, aproboval závěr, že zákonná úprava obsažená v občanském soudním řádu, která přičítá odpovědnost za újmy vzniklé předběžným opatřením navrhovateli předběžného

opatření, je úpravou zvláštní, jež vylučuje obecnou úpravu odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím obsaženou v zákoně č. 82/1998 Sb.

7. Ve vztahu k synovi žalobce O.L., který byl navrhovatelem předběžného opatření, soud prvního stupně konstatoval, že neshledal důvodu se od citované judikatury odchýlovat.
8. Odpovědnost žalované soud prvního stupně shledal v tom, že předběžné opatření bylo nařízeno i ve vztahu k dalším dvěma synům žalobce V. a J., kteří nebyli navrhovateli, což byl také důvod pro zastavení řízení o předběžném opatření vůči těmto dvěma nezletilým. Soud prvního stupně konstatoval, že v takovém případě nelze dovést speciální odpovědnost navrhovatele za předběžné opatření, a tudíž zůstává jen odpovědnost státu za nezákonné rozhodnutí dle zákona č. 82/1998 Sb.
9. Vznik nemajetkové újmy na straně žalobce v důsledku nezákonného odloučení od synů V. a J. soud prvního stupně shledal. Za adekvátní formu zadostiučinění považoval peněžní náhradu. Soud prvního stupně srovnával případ žalobce s případy nezákonného odloučení dětí projednávanými u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 270/2012, v němž za několikaleté odloučení byla přiznána satisfakce v rozsahu 24 000 Kč za jeden měsíc, a u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 29 Co 333/2014, v němž byla přiznána satisfakce v rozsahu 17 000 Kč za jeden měsíc. Soud prvního stupně zohlednil, že byla poškozena i dobrá pověst žalobce a negativní zásah směřoval vůči jeho dvěma dětem. Za odpovídající zadostiučinění shledal částku 22 000 Kč za měsíc trvání nezákonného rozhodnutí. Předběžné opatření bylo nařízeno dne 20. 7. 2022, rozhodnutí odvolacího soudu, kterým bylo odklizeno, bylo žalobci doručeno dne 21. 9. 2022. Za dva měsíce jeho trvání tak soud prvního stupně žalobci přiznal náhradu nemajetkové újmy v částce 44 000 Kč. Ve zbývajícím rozsahu co do částky 856 000 Kč soud prvního stupně nárok na náhradu nemajetkové újmy zamítl.
10. Soud prvního stupně neshledal důvod pro odškodnění žalobce i za období po 21. 9. 2022 (žalobce žádal odškodnění až do konce prosince 2022), a to pro absenci příčinné souvislosti, když po 21. 9. 2022 již nezákonné předběžné opatření nemělo účinky na úpravu styku žalobce se syny.
11. Důvodným neshledal soud prvního stupně nárok na náhradu majetkové škody ve výši 17 875 Kč představující náhradu nákladů řízení o předběžném opatření. O nákladech řízení totiž rozhodl Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 17. 8. 2022, č. j. 32 Co 193/2022-52, které je pravomocné a nebylo zrušeno. Pokud Krajský soud v Praze rozhodl o nákladech řízení tak, že jejich náhradu žalobci nepřiznal, nelze jeho závěr revidovat v odškodňovacím řízení.
12. Rozsudek soudu prvního stupně napadli včasným odvoláním žalobce i žalovaná.
13. Žalovaná směřovala své odvolání proti vyhovujícímu výroku I. rozsudku. Blíže jej však neodůvodnila a podáním ze dne 23. 6. 2023 vzala své odvolání zpět. Odvolací soud proto řízení o odvolání žalované zastavil dle § 207 odst. 2 o.s.ř., který stanovuje, že dokud o odvolání nebylo rozhodnuto, je možno vzít je zpět a v takovém případě odvolací soud odvolací řízení zastaví.
14. Žalobce podal odvolání proti zamítavým výrokům o věci samé II. a III. i proti výroku o nákladech řízení. Soud prvního stupně dle jeho názoru porušil jeho právo na projednání věci, když otrocky aplikoval judikaturu, která na danou věc použít nelze. Rovněž pominul, že jde o případ zvláštního zřetele hodný. Pochybení spatřoval i v tom, že soud prvního stupně neshledal příčinnou souvislost mezi předběžným opatřením a dobou po 21. 9. 2022. Přiznanou výši náhrady pak měl žalobce za nepřiměřeně nízkou, když by nestačila ani na pokrytí služeb advokáta a psychologa. Upozornil na nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2017, sp. zn. I. ÚS 1737/16, v němž bylo řečeno, že odškodnění za rok odloučení od dítěte ve výši 610 000 Kč je nedostatečné. Z odůvodnění rozsudku dle žalobce nevyplývá, za co mu bylo odškodnění přiznáno, pokud za omezení styku se syny V. a J., měla být přiznaná částka násobena dvěma. Soudu prvního stupně vytýkal, že jej nutí o odškodnění žalovat vlastního syna, což žalobce považuje za rozporné s čl. 36 odst. 3 Listiny. Dle názoru žalobce v případech, kdy je navrhovatelem předběžného opatření, které bylo nezákonné,

Shodu s prvopisem potvrzuje M.M..

nezletilé dítě, chybí příčinná souvislost mezi vznikem škody a jednáním navrhovatele, dítě nemá nést odpovědnost za svého zákonného zástupce, a pokud ten předběžné opatření zneužije, má stát dítě chránit, a ne vystavit exponované odpovědnosti za podané předběžné opatření. Dle žalobce má § 400 z. ř. s. sloužit k ochraně slabší strany, a nikoli vést k absolutní objektivní odpovědnosti téměř v každém případě podání. Za nemravné a absurdní žalobce považuje, aby v případě, kdy předběžné opatření bylo zneužito jedním z rodičů, či kdy soud nejednal lege artis, druhý rodič uplatňoval jemu způsobenou újmu na dítěti. Z těchto důvodů je dle žalobce třeba prolomit subsidiaritu nároku podle zákona č. 82/1998 Sb. a přiznat odpovědnost za nezákonné předběžné opatření státu, který odpovídá za nezákonná soudní rozhodnutí. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že mu nebyla přiznána náhrada majetkové škody spočívající v náhradě nákladů vynaložených v řízení o předběžném opatření, což soud prvního stupně odůvodnil tím, že o nákladech bylo rozhodnuto v usnesení Krajského soudu v Praze, které nebylo pro nezákonnost zrušeno. Tento názor soudu prvního stupně žalobce považuje za nesprávný, a to z toho důvodu, že dle judikатурních závěrů Ústavního soudu není nezbytně nutné k založení odpovědnosti státu za škodu, aby bylo rozhodnutí zrušeno, stačí pouze, aby bylo materiálně nezákonné (k tomu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 3516/20). Žalobce zdůraznil nebýt nesprávného postupu soudu, za jehož pochybení je odpovědný stát, nebyl by žalobce nucen náklady na právní zastoupení a soudní poplatek vynaložit. Nesprávně soud prvního stupně dle žalobce rozhodl i o nákladech řízení, když určil tarifní hodnotu nároku na náhradu nemajetkové újmy dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu na 50 000 Kč, opíraje se o závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013. Žalobce je toho názoru, že v dané věci nebyla předmětem řízení jeho osobnostní práva a jejich porušení, ale právo žalobce na soudní ochranu, resp. právo žalobce na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu. Tarifní hodnota tak měla být určena v souladu s ustanovením § 8 odst. 1, § 6 odst. 1 a § 7 bod 6. advokátního tarifu. Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalobě v plném rozsahu vyhoví a přizná mu plnou náhradu nákladů řízení.

15. Žalovaná se k odvolání žalobce nevyjádřila.
16. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, v rozsahu daném § 212a § 212a o.s.ř. Věc projednal v rámci ústního jednání v nepřítomnosti žalované, která svou neúčast na ústním jednání odvolacího soudu omluvila a souhlasila s jednáním ve své nepřítomnosti.
17. Podle § 8 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.
18. Podle § 77a odst. 1 o. s. ř., zaniklo-li nebo bylo-li nařízené předběžné opatření z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno, je navrhovatel povinen nahradit škodu a újmu každému, komu předběžným opatřením vznikla. Této odpovědnosti se navrhovatel nemůže zprostit, leda, že by ke shodě nebo jiné újmě došlo i jinak.
19. V tomto případě nařídil Okresní soud v Příbrami usnesením ze dne 20. 7. 2022, č. j. 5 Nc 1603/2022-11, předběžné opatření, kterým bylo žalobci uloženo nevstupovat do domova a zdržet se setkávání a kontaktu se svými syny O., V., J. zdržet se setkávání s tehdejší manželkou Ing. P. L.. Toto usnesení bylo předběžně vykonatelné. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 17. 8. 2022, č. j. 32 Co 193/2022-52, prvostupňové usnesení ve vztahu k nezl. V. a J. Ing. P. L. zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil, neboť tyto osoby nebyly navrhovateli předběžného opatření; ve vztahu k O.L. usnesení změnil tak, že návrh na předběžné opatření zamítl.
20. Dle citovaného § 8 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. je třeba s ohledem na jeho předběžnou vykonatelnost považovat usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 20. 7. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje M.M..

č. j. 5 Nc 1603/2022-11, za nezákonné. Byla tak splněna první nezbytná podmínka odpovědnosti státu za škodu, či jinou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím.

21. Soud prvního stupně ale s poukazem na přílehavou konstantní judikaturu (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2416/2012, vycházející z níže citovaného rozhodnutí sp. zn. 29 Cdo 3137/2007, publikovaného pod R 32/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), správně uzavřel, že ve vztahu k náhradě škody, či jiné újmy způsobené zabráněním styku s nezl. synem O., není dána věcná pasivní legitimace žalované, což vyplývá z § 77a odst. 1 o.s.ř., dle kterého je za škodu způsobenou předběžným opatřením odpovědný navrhovatel. V rozhodnutí sp. zn. 29 Cdo 3137/2007 Nejvyšší soud publikoval a odůvodnil závěr, že „za škodu nebo jinou újmu způsobenou předběžným opatřením, které bylo zrušeno z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno, odpovídá navrhovatel předběžného opatření, i když předběžné opatření bylo změněno nebo zrušeno odvolacím soudem; odpovědnost státu za škodu způsobenou předběžným opatřením podle zákona č. 82/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je vyloučena.“ Tento závěr má obecnou platnost, vyplývá z výslovné právní úpravy, obsažené v §§ 77a odst. 1 a 77a odst. 4 o.s.ř. (dříve v § 77 odst. 3 o.s.ř.) a není důvod se od něho odchýlovat. Jak je ve výše citovaném rozhodnutí vyloženo, soud nařizuje předběžné opatření na základě navrhovatelem tvrzených a osvědčených skutečností, o nichž se zpravidla neprovádí dokazování a k nimž nemá žalovaný možnost se předem vyjádřit. Odpovědnost za škodu nebo jinou újmu způsobenou nařízením předběžného opatření tak logicky nese ten, kdo o nařízení požádal, a to bez zřetele k tomu, zda předběžné opatření bylo nařízeno v souladu se zákonem či nikoli. Podstatné je jen to, že k zániku či ke zrušení předběžného opatření došlo z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno.
22. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že jej citované judikaturní závěry nutí, aby žaloval svého syna O., nebo že v tomto případě jsou dány takové okolnosti zvláštního zřetele hodné, pro něž by se citované závěry neměly uplatnit. Soud prvního stupně vyložil, že pokud jde o vnitřní vztah navrhovatele O. L. k předběžnému opatření, buď návrh odrazil jeho skutečnou vůli, nebo (což tvrdí žalobce) byl návrh podán bez jeho vědomí jeho zákonnou zástupkyní Ing. P. L.. Ani v jednom případě nelze shledat odpovědnost státu za škodu, či jinou újmu takovým předběžným opatřením způsobenou. Pokud nezl. O. chtěl skutečně návrh podat, pak by byl osobou pasivně legitimovanou k náhradě případné škody, stát ale za něho nepřebírá odpovědnost proto, že poškozeným z nezákonného předběžného opatření byl jeho otec. Pokud O. o podání návrhu nevěděl, je osobou pasivně legitimovanou jeho zákonná zástupkyně Ing. P. L., která návrh jeho jménem podala. Ohledně částky 300 000 Kč, kterou žalobce požadoval za znemožnění styku s nezl. O. tak žalovaná není pasivně legitimovaná, což je důvod pro zamítnutí žaloby co do této částky.
23. Soud prvního stupně správně rozlišil, že jiná situace nastala ve vztahu k odpovědnosti za znemožnění styku s nezl. V. a J.. Tito dva nezletilí nebyli navrhovateli předběžného opatření. Okresní soud v Příbrami proto pochybil, když předběžným opatřením zakázal žalobci styk i s nimi. Jeho rozhodnutí bylo nezákonné, odpovědnost navrhovatele nepřichází v úvahu, neboť šlo o procesní otázku, kterou soud vyřešil nesprávně, když je považoval na navrhovatele. Je tedy dána odpovědnost státu dle zákona č. 82/1998 Sb.
24. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěr, že v důsledku nezákonného rozhodnutí o vydání předběžného opatření, kterým byl žalobci znemožněn styk s jeho syny V. a J. vznikla žalobci nemajetková újma, za níž mu náleží odškodnění v penězích.
25. Při úvaze o výši finanční satisfakce soud prvního stupně srovnával případ žalobce s jinými případy nezákonného odloučení dětí od rodičů. V případě, který byl projednáván u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 270/2012 a ukončen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 30 Cdo 1635/2020-475, šlo o situaci, kdy byla matce dcera nezákonně odňata ihned po narození a matka se s ní nemohla stýkat celkem 2 a půl roku. Matce bylo přiznáno odškodnění 622 000 Kč (24 000 Kč za prvních 18 a půl měsíce a 20 000 Kč za dalších deset a půl měsíce). Na tento případ

Shodu s prvopisem potvrzuje M.M..

upozornil i žalobce s tím, že Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 7. 2017, sp. zn. I. ÚS 1737/16, zrušil předchozí rozhodnutí, kterým bylo přiznáno odškodnění 610 000 Kč. Dále soud prvního stupně věc srovnával s případem projednaným Městským soudem v Praze pod sp. zn. 29 Co 333/2014, kdy se žalobce nemohl stýkat se dvěma nezletilými dětmi, za což mu bylo přiznáno 17 000 Kč za měsíc trvání nezákonného zásahu.

26. Soud prvního stupně vzal v úvahu, že žalobce po dobu trvání předběžného opatření uskutečnil jen jeden asistovaný styk i to, že se nezákonné omezení styku týkalo více dětí, za závažné považoval to, že rozhodnutí poškodilo pověst žalobce do budoucnosti, neboť byl označen jako původce domácího násilí. Správně uzavřel, že odškodnění v případě žalobce, ani přes tyto popsané okolnosti nemůže přesáhnout výši odškodnění, které se dostalo matce v případě projednávaném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 270/2012, v němž totiž bylo dítě matce odebráno ihned po narození v tom nejcitlivějším věku, kdy si teprve začíná formovat vztah k rodiči, přičemž odloučení trvalo dva o půl roku, tedy dobu nesrovnatelně delší než v případě žalobce. Proto soud prvního stupně vyšel z částky 22 000 Kč za měsíc trvání předběžného opatření. Předběžné opatření bylo účinné po dobu dvou měsíců od 17. 7. 2022 do 21. 9. 2022, zadostiučinění pro žalobce tedy stanovil na 44 000 Kč. Není důvodná námitka žalobce, že by přiznané zadostiučinění mělo být vynásobeno dvěma s ohledem na to, že šlo o dvě děti. Soud prvního stupně okolnost, že se žalobce nemohl stýkat se svými dvěma dětmi (V. a J.) při stanovení výše odškodnění zohlednil. Nutno podotknout, že na stanovení výše nemajetkové újmy nelze hledět jako na matematickou rovnici, újmu, kterou zažívá rodič, který se nemůže stýkat se svým dítětem, nelze mechanicky násobit počtem dětí, není správná úvaha, že u dvou dětí je újma dvojnásobná než u jednoho.
27. Soud prvního stupně také správně konstatoval, že za dobu po 21. 9. 2022, kdy bylo žalobci doručeno usnesení odvolacího soudu, kterým byly účinky nezákonného předběžného opatření odklizeny, již žalobci odškodnění poskytnout nelze, neboť chybí příčinná souvislost s nezákonným předběžným opatřením. Tato úvaha je zcela správná, po 21. 9. 2022 již neměla úprava (zákaz styku) provedená předběžným opatřením žádné účinky, řízení ve vztahu k V. a J. bylo pravomocně zastaveno a na režim styku žalobce s nezletilými nedopadalo. Pokud styk žalobce se syna neodpovídal představám žalobce, nelze to dát do příčinné souvislosti s již zrušeným a neúčinným předběžným opatřením.
28. Soud prvního stupně tedy postupoval správně, když žalobci přiznal náhradu nemajetkové újmy v částce 44 000 Kč a co do zbývající části v tomto nároku žalobu zamítl.
29. Soud prvního stupně nepochybil ani při rozhodnutí o nároku na náhradu majetkové škody ve výši 17 875 Kč spočívající v nákladech, které vynaložil v řízení o předběžném opatření na právní zastoupení a soudní poplatek. Soud prvního stupně přílehavě uvedl, že výrok o náhradě nákladů řízení je výrazem procesního vypořádání vztahu účastníků řízení ohledně jimi vynaložených nákladů. Povinnost hradit náklady řízení vzniká pouze rozhodnutím soudu, aniž by bylo možno se vedle toho náhrady domáhat z titulu odpovědnosti za škodu (k tomu viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3178/2009, ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3598/2009, nebo ze dne 23. 8. 2022, sp. zn. 30 Cdo 2447/2021, či rozsudky ze dne 28. 5 2012, sp. zn. 25 Cdo 3092/2010, a ze dne 6. 9. 2013, sp. zn. 25 Cdo 272/2012). V řízení o předběžném opatření bylo o nákladech řízení, které žalobce uplatnil rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2022, č. j. 32 Co 193/2022-52, tak, že žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Toto rozhodnutí je pravomocné, nebylo zrušeno a ani nelze nijak dovodit jeho materiální nezákonnost, jak uváděl žalobce. Podmínky odpovědnosti za škodu dle zákona č. 82/1998 Sb. tudíž naplněny nebyly.
30. Odvolací soud proto z výše uvedených důvodů napadený rozsudek v napadených zamítavých výrocích II. a III. o věci samé podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.
31. Ničeho nelze vytknout soudu prvního stupně ani při rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Při stanovení výše odměny za právní zastoupení vycházel soud z § 9 odst. 4 písm. a)

Shodu s prvopisem potvrzuje M.M..

vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odvolací soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu reprezentovanou např. usnesením ze dne 20. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, nebo rozsudkem ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1989/2015, dle níž na případy, kdy je předmětem řízení zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným výkonem veřejné moci, je při stanovení tarifní hodnoty podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. přiléhavé aplikovat právě § 9 odst. 4 písm. a). Není totiž možné přehlédnout, že v řízeních, v nichž se jedná o odškodnění nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím, se jedná o kompenzaci za zásah do osobnostních práv poškozených v širším slova smyslu. Nemajetková újma, o jejíž odškodnění v takových řízeních jde, je totiž vždy následkem zásahu do některé ze složek nemajetkové (osobní) složky jednotlivce (poškozeného) - ať už jde o nepřiměřenou délku řízení (kdy se poškozený ocitá ve stavu nejistoty ohledně svých práv a povinností, která mohou být v řízení dotčena), nebo v případě trestních stíhání, která neskončí pravomocným odsuzujícím rozsudkem, nebo v případech nezákonného omezení osobní svobody, nebo v případě zásahu do rodinného života. Ve smyslu výše citované judikatury tedy tarifní hodnota, z níž soud vychází při výpočtu odměny za zastoupení činí 50 000 Kč. Námitky žalobce vznesené proti tomuto postupu nejsou relevantní. Odvolací proto potvrdil i správný výrok IV. o nákladech řízení.

32. O nákladech odvolacího řízení odvolací rozhodl dle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 2 o.s.ř., když žádný z účastníků nebyl se svým odvoláním úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, pokud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha dne 17. srpna 2023

JUDr. Irena Nosková
předsedkyně senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedkyně senátu
v. z. Mgr. Zdeněk Lehovec v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.M..